

[Udenrigsministeren.]

godt forstod, hvor betydningsfuld den havde været; og naar Danmarks Stilling i de første Par Aar dog var nogenlunde taalelig trods Besættelsen og til Trods for, at Forholdene i Danmark var saa helt forskellige fra Forholdene i andre besatte Lande, saa skyldtes det netop, at man med saa stor Styrke kunde fremhæve det Forhold, som det ærede Medlem Hr. Jepsen Christensen nævnte. Og det skyldes en Ting til: den danske Sømandsstands Indsats, som i de første Par Aar spillede en aldeles dominerende Rolle for Danmarks gode Navn. Naar vi kunde arbejde, som vi kunde, gennem de sidste 2—3 Aar under Besættelsen, skyldtes det den danske Sømandsstand. Ved straks at tage sin Beslutning om at sejle paa de Allieredes Side, ved straks at stille sig til Raadighed for de Allierede i saa stort Tal, som det skete, gjorde den Danmark en uvurderlig Tjeneste — et Forhold, som jeg har nævnt adskillige Gange, men ogsaa gerne vil nævne ved denne Lejlighed. Og jeg drager den Slutning af dette, at jeg haaber, at det høje Landsting, naar jeg antagelig om kort Tid kommer med en Ændring til eller snarere en ny Udgave af Udenrigsloven, idet jeg mener, at det udenrigske Apparat maa udbygges noget, vil følge de Betragtninger, det ærede Medlem Hr. Jepsen Christensen fremsatte, og forstaa, at en saadan Udbygning er nødvendig, hvis vi skal have Kendskab til Danmark udbredt ude i Verden, ligesom jeg haaber, at Rigsdagen, naar Regeringen foreslaar den Ordning, som maa træffes for den Sømandsstand, der gjorde hele Arbejdet, vil vise sin Forstaaelse af, at man skylder Sømandsstanden Tak.

Det ærede Medlem Hr. Jepsen Christensen omtalte det store Fremmedelement, som i Kraft af Flygtningebevægelsen i Slutningen af Krigen er kommet til Slesvig, og jeg vil gerne sige til det ærede Medlem og til det høje Ting, at vi naturligvis fra Regeringens Side paa enhver optænkkelig Maade gør, hvad vi kan for at henlede Opmærksomheden paa dette ulykkelige Forhold paa ganske samme Maade, som vi gør, hvad vi kan med Hensyn til Flygtningeproblemet i Danmark, men hvis man vidste, hvor store Vanskelighederne er — og de er vel større Syd for Slesvig end Nord for —, saa vilde man ogsaa forstaa, at det kan trække ud, men jeg kan forsikre det høje Ting om, at vi naturligvis gør vort yderste for at faa dette Fremmedelement, som det ærede Medlem meget rigtigt kaldte det, hjem, hvor det hører hjemme.

Det ærede Medlem Hr. Jepsen Christensen stillede endelig det Spørgsmaal til mig, om Voldgifts- og Forligstraktater fortsat var mulige, naar denne Organisation var traadt ud i Livet, og jeg maa hertil svare, at efter min Opfattelse kan der ikke være Tvivl herom. I Artikel 2, Punkt 3, hedder det:

„Alle Medlemmer skal bilægge deres mellemfolkelige Tvistigheder ved fredelige Midler paa en saadan Maade, at mellemfolkelig Fred og Sikkerhed saa vel som Retfærdighed ikke bringes i Fare“,

og herved er efter mit Skøn udtrykkelig sagt, at man blot skal have Tvistigheder bilagt og ikke, at Sikkerhedsraadsvejen er den eneste.

I Artikel 33, Punkt 1, staar der:

„Parterne i enhver Tvist, hvis Fortsættelse kan antages at ville bringe Opretholdelsen af mellemfolkelig Fred og Sikkerhed i Fare, skal først og fremmest søge en Løsning ved Forhandling, Undersøgelse, Mægling, Forlig, Voldgift, Domsafgørelse, Benyttelse af regionale Institutioner eller Aftaler eller ved andre fredelige Midler efter deres eget Valg.“

Og endelig hedder det i Artikel 37, Punkt 1:

„Hvis det ikke lykkes Parterne i en Tvist af den i Artikel 33 omhandlede Art at bilægge den ved de i nævnte Artikel anførte Midler, skal de forelægge den for Sikkerhedsraadet.“

Jeg tror ikke, det noget Sted i og for sig er skarpt præciseret, og derfor forstaaer jeg udmærket godt det ærede Medlems Spørgsmaal, men ud fra det, jeg her har nævnt, slutter jeg, at man vil kunne gaa de gamle Veje, om jeg saa maa sige; men hvis dette ikke fører til noget, har man Forpligtelser, og saa har Sikkerhedsraadet og Organisationen sin Opgave.

Jeg tror ikke, at de Bemærkninger, der i øvrigt er fremsat af de ærede Ordførere, giver mig Anledning til andet end endnu en Gang at takke det høje Landsting for den smukke Maade, hvorpaa det har givet Tilslutning til denne Rigsdagsbeslutning, og jeg kan paa Regeringens Vegne sige, at de gode Ønsker, som er fremsat, fuldt ud deles af Regeringen.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Sagens Overgang til anden (sidste) Behandling
vedtoges uden Afstemning.